

ION CREANGĂ
POVEȘTI, POVEȘTIRI, VERSURI

Ion Creangă

ANDREAS PRINT

(1837-1889)

Ion Creangă

POVEȘTI, POVESTIRI, VERSURI

Grafică: Costin Călimoceanu

ANDREAS PRINT

CUPRINS

POVEȘTI	7
<i>Soacra cu trei nurori</i>	8
<i>Capra cu trei iezi</i>	18
<i>Punguța cu doi bani</i>	30
<i>Dănilă Prepeleac</i>	36
<i>Povestea porcului</i>	53
<i>Moș Nichifor Coțcariul</i>	74
<i>Povestea lui Stan Pățitul</i>	95
<i>Povestea lui Harap-Alb</i>	123
<i>Fata babei și fata moșneagului</i>	187
<i>Ivan Turbinca</i>	196
<i>Povestea unui om lenes</i>	216
<i>Făt-Frumos, Fiul lepei</i> (poveste neterminată)	220
POVESTIRI	235
<i>Cinci pâni</i>	236
<i>Poveste (Prostia omenească)</i>	243
<i>Acul și barosul</i>	249
<i>Inul și cămeșa</i>	253
<i>Ursul păcălit de vulpe</i>	257
<i>Moș Ion Roată și Unirea</i>	261
<i>Moș Ion Roată și Vodă Cuza</i>	267
<i>Popa Duhu</i>	274
VERSURI	281
<i>Păsărica în timpul iernei</i>	283
<i>Ia! Clopoțelul sună</i>	267
<i>Nu lucrezi, n-ai ce mânca</i>	284
<i>Când eram în vremea mea</i>	285
<i>Azi am bani, azi am parale</i>	286
<i>Poezii populare</i>	288
GLOSAR	293
REPERE BIOBIBLIOGRAFICE	298
APRECIERI CRITICE	303

Iubite cititoriu,
Raport la povestea Romelle
Multe prostii ei și citit, ^{de când} ~~trăiește~~ ^{în} ~~în~~
estr. Celeste roșii și ceste, și unde
mele cui eu - și mișcă la socoteală
le până în nuanță și păi și tea
alt cema niori bun la iBră
Căci eu atâta m' am priceput și atâta
am săcint - Autoriu l

„Prefată la poveștile mele
Iubite cetitoriu,

Multe prostii ei fi citit, de când esti. Cetește rogu-te și ceste și unde-i vede că nu-ți vine la socoteală, ie
pana în mână și dă și tu alt ceva mai bun la iveală căci eu atâta m' am priceput și atâta am făcut. “ **Autoriu**

Pověsti

Soacra cu trei nurori

Fra odată o babă, care avea trei feciori nați ca niște brazi și tari de vârtute, dar slabi de minte. O răzeșie destul de mare, casă bătrânească cu toată pojijia ei, o vie cu livadă frumoasă, vite și multe păseri alcătuiau gospodăria babei. Pe lângă aceasta mai avea strânse și părăluțe albe pentru zile negre; căci lega paraua cu zece noduri și tremura după ban.

Pentru a nu răzleți feciorii de pe lângă sine, mai dură încă două case alătura, una la dreapta și alta de-a stânga celei bătrânești. Dar tot atunci luă hotărâre nestrămutată a ținea feciorii și viitoarele nurori pe lângă sine – în casa bătrânească – și a nu orându-i nimic pentru împărțeală până aproape de moartea sa. Așa făcu; și-i râdea inima babei, de bucurie, când gândea numai cât de fericită are să fie, ajutată de feciori și mângaiată de viitoarele nurori. Ba de multe ori zicea în sine: „Voi priveghea nurorile, le-o pune la lucru, le-o struni și nu le-o lăsa nici pas a ieși din casă, în lipsa feciorilor mei. Soacră-mea – fie-i țărâna ușoară – așa a făcut cu mine. Și bărbatu-meu – Dumnezeu să mi-l ierte – nu s-a putut plânge că l-am înșelat, sau i-am răsipit casa... deși câteodată erau bănuiele... și mă *probozea*... dar acum s-au trecut toate!”.

Tustrei feciorii babii umblau în cărăușie și câștigau mulți bani. Celui mai mare îi veni vremea de însurat și baba, simțind asta, umbla valvârtej să-i găsească mireasă; și în cinci-șese sate, abie, abie putu nimeri una după placul ei; nu prea tânără, înaltă și uscățivă; însă robace și supusă. Feciorul nu ieși din hotărârea maică-si, nunta se făcu și baba își luă cămeșa de soacră, ba încă netăiată la gură; care însemnează că soacra nu trebuie să fie cu gura mare și să tot cârtească de toate cele.

După ce s-a sfârșit nunta, feciorii s-au dus în treaba lor, iar nora rămase cu soacra. Chiar în acea zi, către seară, baba începu să puie la cale viața nurori-sa. Pentru babă, sita nouă nu mai avea loc în cui. „De ce mi-am făcut clește? Ca să nu mă ard”, zicea ea. Apoi se suie iute în pod și scoboară de acolo un știubei cu pene rămase tocmai de la răposata soacră-sa, niște *chite* de cânepă și vreo două *dimerlii* de păsat.

– Iată ce m-am gândit eu, noro, că poți lucra noaptea. Piua-i în căsoaia de alături, fusele în *oboroc* sub pat, iar furca după horn. Când te-ai sătura de strujit pene, vei pisa mălai; și când a veni bărbatu-tău de la drum, vom face plachie cu costițe de porc de cele afumate, din pod, și, Doamne, bine vom mânca! Acum deodată până te-i mai odihni, ie furca în brâu și până mâine dimineată să gătești fuioarele aceste de tors, penele de strujit și mălaiul de pisat. Eu mă las puțin că mi-a trecut ciolan prin ciolan cu nunta voastră. Dar tu să știi că eu dorm iepurește; și pe lângă îți doi ochi, mai am unul la ceafă, care șede pururea deschis și cu care văd și noaptea, și ziua tot ce se face prin casă. Ai înțeles ce ți-am spus?

– Da, mămuică. Numai ceva de mâncare...

– De mâncare? O ceapă, un usturoi și-o bucată de mămăligă rece din poliță sunt destul pentru o nevăastă tânără ca tine... Lapte, brânză, unt și ouă de-am pute *sclipui* să ducem în târg ca să facem ceva parale; căci casa asta s-a mai îngreuiat cu un mâncău și eu nu vreau să-mi pierd *comândul*.

Apoi când înseră, baba se culcă pe pat, cu fața la părete, ca să n-o supere lumina de la opaiț, mai dând a înțelege nurori-sa că are s-o privegheze; dar somnul o cuprinde îndată, și habar n-avea de ce face noră-sa. Pe când soacra horăia, dormind dusă, blajina noră migălea prin casă: acuș la strujit pene, acuș îmbăla tortul, acuș pisa mălaiul și-l vântura de buc. Și dacă *Enachi* se punea pe gene-i, ea îndată lua apă rece și-și spăla fața ca nu cumva s-o vadă neadormita soacră și să-i bănuiască. Așa se munci biata noră până după miezul nopții; dar spre ziuă somnul o doborî, și adormi și ea între pene, caiere, fusele cu tort și bucul de mălai.

Baba, care se culcase o dată cu găinile, se sculă cu noaptea în cap și începu a trânti și plesni prin casă, încât biata noră, care de-abia ațipise, de voie, de nevoie, trebui să se scoale, să sărute mâna soacrii și să-i arate ce-a lucrat. Încet, încet nora s-a dat la brazdă și baba era mulțumită cu alegerea ce a făcut.

Peste câteva zile cărăușii sosesc, și tânăra nevăastă, văzându-și bărbătelul, mai uită de cele năcazuri!

Nu trece mult și baba pune la cale și pe feciorul cel mijlociu; și-și ie un suflet de noră întocmai după chipul și asemănarea celei dintâi: cu deosebire numai că aceasta era mai în vârstă și ceva încrucișată, dar foc de harnică.

După nuntă feciorii se duc iarăși în cărăușie și nuro-rile rămân iar cu soacra acasă. După obicei, ea le dă

